

Op het altaar van het echte deel 3

De vijfde vraag:

Osho, op zoveel manieren laat u ons begrijpen, maar toch begrijpen we het niet. Osho, waarom begrijpen we het niet? Wanneer zullen we het begrijpen? Hoe zullen we het begrijpen?

Chaitanya Bodhisatva, begrijpen is niet iets dat een wanneer kent. Het is niet van de tijd, dus het is niet voorspelbaar. Ik kan niet zeggen vandaag of morgen of overmorgen. Het kan op dit moment gebeuren, het kan een leven lang niet gebeuren. Het is onvoorspelbaar. Het is onvoorspelbaar omdat het niet veroorzaakt kan worden. Het gebeurt wanneer het gebeurt; begrip komt naar je toe. Het enige wat je kunt doen is het niet creëren - je kunt het niet creëren. En het begrip dat door jou gecreëerd wordt, zal ook niet veel voorstellen. Vraag dus niet 'hoe'; er is geen 'hoe'.

'Hoe' betekent een techniek, een methode om begrip te creëren. Begrip is niet iets dat gemaakt kan worden. Wat is het dan? Het is al zo. Je begrijpt het, maar het begrijpen gaat tegen je investeringen in. Wat ik zeg is zo eenvoudig dat het onmogelijk is om het niet te begrijpen. Ik heb het niet over moeilijke dingen, ik heb het niet over filosofie. Ik doe eenvoudige uitspraken, net zoals 'twee plus twee is vier.' Je hoeft geen groot genie te zijn om het te begrijpen.

En je begrijpt het heel goed. Het is niet dat je het niet begrijpt; het is een kwestie van iets anders. Je wilt het niet begrijpen. Je begrijpt het, maar je wilt het niet begrijpen. Je wilt het vermijden, je wilt het uitstellen, vandaar dat je vraagt 'wanneer'? Hoe? Dat zijn trucjes, strategieën, om het uit te stellen tot morgen.

Ik zeg: 'Nu!' Vraag niet 'wanneer'. En vraag niet 'hoe', want 'hoe' brengt de toekomst binnen. Dan zeg je: 'Ik zal oefenen; het kan niet nu gebeuren. Ik zal morgen oefenen, overmorgen, en langzaam, geleidelijk, op een dag zal het gebeuren.' En ondertussen blijf je hetzelfde. Het is een truc.

Wat ik zeg is zo duidelijk, maar het gaat in tegen je investeringen. Je hebt te veel geïnvesteerd in je onwetendheid. Je hele leven is tot nu toe geleefd door een volkomen verkeerd soort mind en je hebt alles geïnvesteerd wat je had, je hele leven. Nu zie je het plotseling in: je wordt bang.

Dat je het inziet betekent dat je tot nu toe een dwaas bent geweest. Dat je het inziet betekent dat tot nu toe alles zinloos is geweest, dat je tot nu toe niet echt geleefd hebt. Het is te veel, je kunt het niet slikken. Je verzint een nieuwe truc. Je zegt: 'Ik zal proberen het te begrijpen.'

Bodhisatva, je hebt het begrepen. Het is er al. Speel nu alsjeblieft geen spelletjes en onthoud, als je dit begrip, dat vandaag met je gebeurt, niet kunt leven, zul je het morgen ook niet kunnen leven, want morgen zal de investering nog groter zijn geworden. Je zult weer een dag geïnvesteerd hebben in je verkeerde opvattingen, verkeerde structuren; het zal steeds moeilijker worden. Daarom wordt het moeilijk. Hoe ouder je bent, hoe moeilijker het wordt.

Waarom zie je zoveel jonge mensen naar me toe komen? De reden is dat hun investering niet zo groot is. Ze kunnen er nog steeds op hopen hun leven te veranderen op en léven. Wanneer oude mensen komen, is hun investering te groot. Ze kunnen de sprong niet wagen, tenzij ze heel moedig zijn en echt jong van binnen. Hun hele leven hebben ze op één manier geleefd; nu laat ik ze plotseling een andere weg zien. Het is zo nieuw: het zal ongemakkelijk, lastig en onzeker zijn. En nu is er niet veel meer over - ze worden oud, de dood komt naderbij. Op zo'n moment wordt het

moeilijk om risico's te nemen. Ze begrijpen het heel goed, maar ze willen het niet begrijpen. Ze willen blijven dromen, ze willen de droom voortzetten.

Mulla Nasrudin droomde op een nacht dat Khidr, de verborgen soefi meester, voor hem stond en hem vroeg: 'Wat wil je, Nasrudin?'

De arme Nasrudin kon niet veel vragen. Zo zijn mensen. Als God plotseling verschijnt en aan je vraagt 'wat wil je?', denk dan gewoon na, wat komt er in je gedachten op? Een huis, een auto, een banksaldo... dan kun je niet eens om iets vragen dat de moeite waard is.

Khadr, de geheimzinnige soefi meester

Mulla zei: 'Een briefje van honderd roepies.' Arme drommel, dat was het beste wat hij zich kon voorstellen. Maar Khidr is ook niet mis, hij zei: 'Ik zal je één roepie geven. Twee.'

Mulla zei: 'Nee, honderd!'

'Drie.'

En zo ging het door in die droom, dit afdingen ging door. Ze kwamen tot negenennegentig, en Khidr was erg onvermurwbaar. Hij zei: 'Ik geef geen enkele cent meer. Negenennegentig? Het is alles of niets!'

En Mulla zei: 'Ik neem honderd! En wat ben jij gierig! Gewoon voor één roepie? Waarom maak je er geen honderd van?'

En de strijd liep zo hoog op dat Mulla er wakker van werd. Hij opende zijn ogen, Khidr verdween, de briefjes verdwenen. Zijn vrouw zat naast hem, want hij had zo hard gepraat dat ze wakker was geworden en zat te luisteren. Er werd flink gekibbeld en gepraat over geld, en daar was zij ook wel in geïnteresseerd. Dus wilde ze hem niet storen, er stond iets groots te gebeuren.

'Eenentachtig, eenentachtig, tweeëntachtig...' en het ging maar door '... negenennegentig.' En Mulla zei: 'Negenennegentig, nee! Honderd! Ik neem alleen maar honderd.'
Toen hij plotseling zijn ogen opende zei zijn vrouw: 'Wat is er toch aan de hand?' En Mulla zei: 'Hou jij je mond!'
Hij sloot zijn ogen weer en zei: 'Oké, geef me dan maar negenennegentig.' Maar nu was de droom weg; nu was er geen Khidr meer, niemand.

En hij zei: 'Oké, negenennegentig zeg ik! Waar ben je nou? Achtennegentig! Zevenennegentig!' En hij begon omlaag te gaan, maar nu was er niemand meer, zelfs geen roepie. En hij was erg boos en zei: 'Wat ben ik dom! Ik had negenennegentig moeten accepteren. Voor één roepie.... Die Khidr is een vrek. En ik ben ook een dwaas; nu kan ik hem nergens vinden.'

Dat is de situatie. Als je me begrijpt, zal de droom verbroken worden. En je bent altijd in de buurt van negenennegentig. Het gaat gewoon morgen gebeuren - nog één dag, nog een beetje moeite.... En het briefje van honderd roepie hangt daar gewoon voor je als een wortel.

Je zegt tegen mij: 'Wacht, Osho. Laat me het gewoon nog een beetje meer proberen. En u kunt het me wel blijven vertellen, u kunt het me wel blijven onderwijzen, maar vertel me wanneer en hoe.'
En je blijft je best doen om dat briefje van honderd roepie te krijgen dat altijd om de hoek ligt, maar dat je nooit in handen zult krijgen. Je zult het nooit in handen krijgen.
En je bent er niet klaar voor om uit je zoete droom te ontwaken.

Het is geen kwestie van begrijpen, het is zo simpel. Maar je hebt een bepaald leven geleid, je gewoonten zijn vastgeroest, je structuur is bevroren. Zelfs als je het begrijpt, is je mind sluw genoeg om het te vervormen, om er betekenissen in te scheppen die er niet zijn. Hij kan er zijn eigen ideeën op projecteren.

Wat ik zeg is simpel, uitermate simpel. Iedereen met een onschuldige mind kan het begrijpen. Maar het probleem is dat je vooroordelen hebt, je hebt je eigen ideeën. Je wilt het op die manier begrijpen, volgens je eigen vooroordelen.

De goede vader trof Pat, de schande van de stad, aan in een zeer beschonken toestand, behendig zwalkend van telefoonpaal naar poort en weer terug.

'Pat, Pat, weer dronken?'

'Bent u dat? Ik ook, vader.'

'Tut, tut, dit is geen tijd voor lichtzinnigheid. Jij in deze beestachtige toestand, Pat, nadat je me twee weken geleden plechtig hebt beloofd dat je nooit meer zou drinken. En nadat je die belofte hebt gedaan. Het is een grof schandaal voor jou, en een zonde tegen God en de Kerk, en het spijt me dat ik dit moet zeggen.'

'Vader Daly,' zei Pat, op een toon half aangeschoten, half lachend, 'zegt u dat het u spijt om me zo te zien?'

'Ja, inderdaad spijt me dat.'

'Weet u zeker dat het u heel erg spijt?'

'Ja, dat spijt me heel erg.'

'Nou, dan, Vader Daly, als het u heel erg spijt, zal ik het u vergeven.'

Zo gaat het steeds. Ik zeg één ding en jij zorgt ervoor dat het iets anders betekent. En jij doet het, en je weet dat je het doet. Het is geen kwestie van wanneer en hoe: het is nu of nooit.

Een jonge Schot van een goede familie en een goede sociale positie had een grote voorliefde voor drank. Zijn familie en vrienden hadden zowat alles gedaan om hem van die gewoonte af te helpen, maar zonder succes. Een vriend stelde voor dat ze zouden proberen hem een zware schok te geven. Om dit doel te bereiken schaften ze een doodskist aan en toen hij weer onder invloed thuiskwam, kleedden ze hem als een lijk aan, verduisterden de kamer, plaatsten een paar brandende kaarsen rond de doodskist en zetten een vriend bij hem neer om op hem te letten.

Hij werd weldra wakker en leek erg verbaasd door de omgeving. Toen zijn blik op iemand in de kamer viel merkte hij op: 'Waar ben ik?'

'Je bent dood,' was het plechtige antwoord.

'Echt waar?' riep hij uit. 'Hoe lang ben ik dan al dood?'

'Drie dagen.'

'Wel, wel,' mijmerde hij. 'Ben jij ook dood?'

'Ja, ik ben ook dood,' zei zijn metgezel.

'Dat is grappig. Hoe lang ben je al dood?'

'Drie weken,' antwoordde de ander bedroefd.

De dronkelap vrolijkte aanzienlijk op en zei: 'Wel, als jij al drie weken dood bent, en ik ben pas drie dagen dood, dan ken jij deze plek vast beter dan ik. Waar kunnen we eens wat gaan drinken?'

De oude mind, de oude structuur, de oude gewoonten, ze blijven bestaan. Ze zullen je zelfs bij je dood volgen. Dat is precies wat er gebeurt: je verandert alleen je lichaam, je mind blijft. Je mind gaat een andere baarmoeder in, met heel zijn verrotte verleden. En opnieuw begin je hetzelfde repeterende leven te leiden.

Vraag me niet wanneer je me gaat begrijpen: je hebt me begrepen. Stel het nu alsjeblieft niet meer uit. Het is al gebeurd! Het is zoiets simpels. Ik geef je geen puzzels, ik geef je blote, naakte waarheden. Het is geen kwestie van 'hoe'.

Als je naar me luistert, niet ingaat tegen wat ik zeg, niet verdraait wat ik zeg, zal het begrip vanzelf ontstaan - het ontstaat. Maar het zal tegen je investeringen ingaan, dat is waar. En tenzij je durft, zul je niet uit je oude verleden kunnen komen, zul je niet uit je oude ego kunnen komen. Er is heel veel durf voor nodig. Geen begrip - begrijpen gebeurt al - maar moed.

En wat is moed? Moed betekent gewoon de bereidheid om het bekende te riskeren voor het onbekende. Als het bekende je niets heeft opgeleverd, waarom zou je dan bang zijn voor het onbekende? Laten we het eens proberen. Je zult niets verliezen, want je hebt niets. Waarom zouden we het niet proberen? Of je krijgt iets of je verliest niets. In ieder geval zul je geen verliezer zijn.

Maar mensen denken dat ze iets hebben. Ze denken dat ze een geweldig mooi leven hebben geleefd, een leven vol rijkdom. Dat zijn gewoon je overtuigingen. Je hebt je alleen maar voortgesleept. Je leven is grauw en vlak geweest; er is nooit poëzie in voorgekomen, geen dans. Je hebt niets geweten van de schoonheid en de grootsheid van het bestaan. Je hebt zelfs geen moment de goddelijkheid van dit prachtige universum aangeraakt.

Je hebt niets van God gekend, en dat is het enige wat er toe doet. Alleen dat geeft rijkdom, alleen dat betekent leven. Als je het goddelijke niet aangeraakt hebt, als je niet aangeraakt bent door het goddelijke, als je niet ontroerd bent door het goddelijke, als je niet doordrongen bent door het

goddelijke, als je niet toegelaten hebt dat God met je gebeurt, dan is alles wat er gebeurt is alleen maar een droom.

Als je het ziet, spring je uit de droom. Dat is moed, om uit de bekende droom in het onbekende te springen. Het is een risico. Wie weet wat er in het onbekende gaat gebeuren? Maar één ding is zeker: door over te stappen van het bekende naar het onbekende ben je gegroeid, ben je rijker geworden.

De laatste vraag:

Vraag 6:

Osho, wat zou u doen als u, door een of andere krankzinnige speling van het lot, Minister President van India zou worden?

Ashok, ik zal onmiddellijk ontslag nemen.

Unio Mystica Vol. 1 #2.

Op het altaar van het echte deel 3.